

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Ivstitia Et Ivre ceterisq[ue] Virtutibus Cardinalibus

Lessius, Leonardus

Antverpiæ, 1632

3 Vtrùm singuli fideiussores teneantur in solidum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72459](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72459)

Minores. nor 25. annis pro aliquo fideiubeat, obligatur quidem naturaliter; tamen beneficio restitutionis in integrum potest obligationem elidere; quia semper praesumitur laesus, colligitur ex L. Ait praetor. 7. §. Non solum. 3. 7. de minoribus; etque communis, teste Gomezio num. 19.

Dico Secundò, Si tamen minor fideiubeat pro patre incarcerato, efficaciter obligatur. Ratio est, quia tenetur hoc facere; imò si non faceret, posset exheredari, si sit masculus 18. annorum. colligunt DD. ex Authent. Si captiui. C. de Episcopis & Clericis, & ex aliis Iuribus.

Clerici. 19 Quod ad Episcopos & Clericos attinet, etiam non possunt fideiubere in praedictum Ecclesiae, possunt tamen in damnum proprium; ita enim habet consuetudo. Nec obstat cap. 1. de fideiussionibus, ubi dicitur, *Clericus fideiussionibus inferuens abiciatur*; agit enim de eo, qui huic rei vacat, idque forte ob quæstum. Clericus tamen non tenetur ex fideiussione, nisi quantum ex patrimonio, vel fructibus beneficij potest; sic tamen ut non remaneat in egestate. cap. Odoardus. de solutione.

Religiosus. 20 Religiosus non potest fideiubere, aut mutuum accipere sine consensu Praelati & maioris partis Capituli: si aliter factum sit, Conuentus non tenetur, nisi quatenus versum in eius utilitatem; cap. Quod quibusdam, de fideiussionibus. simili-ter nec Praelatus, sine consensu maioris partis Capituli, nisi in re parua, de qua per se potest dispo- nere; Silvester v. Fideiussor, num. 4.

DVBITATIO III.

Vtrum singuli fideiussores teneantur in solidum.

Exceptio, ut singuli pro sua parti conueniantur. 21 Respondeo & Dico Primò, Quando sunt plures fideiussores pro eodem debito, singuli tenentur in solidum; qui tamen in solidum conueniuntur, potest excipere, ut quilibet conueniatur pro sua parte: v.g. tres fideiusserunt pro debitore 300. aureorum: si debitor non sit soluendo, & vnus fideiussorum conueniatur à creditore, non tenetur hic soluere nisi 100. aureos, sed potest illum remittere, ut reliquas partes à ceteris exigat. Ita habetur L. Inter fideiussores. 26. 7. de fideiussoribus. & L. Non rectè. 3. C. de fideiuss. Concessum est illis hoc beneficium rescripto Adriani Imp. ut ibidem dicitur; sine quo singuli tenerentur totum soluere ex vi contractus fideiussorij.

Dico Secundò, Hæc exceptio debet opponi ante sententiam definitiuam, qua iubeatur soluere; ut docet Gomezius num. 15. Post illam, (praesertim si executioni mandata sit, facta solutione) non potest opponi, iuxta supradicta de muliere. quòd si cogeretur soluere non virtute sententiae definitiuae, sed vi Instrumenti Guarantigij, posset adhuc opponi, ut ibidem Gomezius docet. similiter si post sententiam definitiuam fideiussor appellasset.

23 Dico Tertio, Hæc tamen exceptio non competit fideiussori, si iam vel sponte, vel compulsus per sententiam definitiuam, soluit; vel si fideiubendo, huic privilegio renuntiavit. Ita Gomezius supra. vnde minus est hoc privilegium quam mulieris, quæ post solutionem factam per

ignorantiam sui privilegij, potest solum repetere. ex S. C. Velleiano.

Aduerte tamen, fideiussorem, si totum soluerit, posse compellere creditorem, ut sibi cedat actione, quam habebat in reliquos fideiussores, exigendi ab illis partes viriles, quas à singulis ex rescripto Adriani poterat petere, v.g. 100. aureos ab vnoquoque in proposito exemplo. à debitore autem principali potest petere eam partem, quæ se proprie contingebat, v.g. 100. aureos; & sic recuperabit 300. aureos, quos soluit. reliqui verò fideiussores solum possunt repetere suas partes à debitore principali, potest etiam fideiussor, qui soluit pro debitore principali, & inde damnum incurrit, repetere à debitore non solum totum quod soluit, sed etiam compensationem damnorum, quæ incurrit ex culpa ipsius.

DVBITATIO IV.

Quid sit contractus assicurationis, & quidnam ad eius iustitiam requiratur.

Respondeo & Dico Primò, *Assuratio* est periculi alieni praestatio: seu est contractus, quo quis alienæ rei periculum in se suscipit: obli- gando se vel gratis vel certo pretio ad eam compensandam, si perierit. si gratis hanc obligationem suscipiat, est promissio gratuita; si pretio, est contractus similis emptioni & venditioni. qui enim pretio assicuratur, videtur vendere suam obligationem, qua se obligat ad soluendam rei estimationem, in euentum quo perierit, & alter hanc videtur emere. *Similis est contractus venditionis.*

Dico Secundò, Ad iustitiam huius contractus requiritur æqualitas inter pretium, quod assicuranti datur, & obligationem, quam in se suscipit; nempe ut tanti valeat iudicio viri intelligentis illa obligatio, quanti est pretium, quod pro ea datur. sicut enim in contractu emptionis & venditionis debet seruari æqualitas inter pretium & rem venalem; ita hic inter pretium & illam obligationem, quæ alteri venditur.

Hinc sequitur Primò, Si assicurator certus sit, si scias rem ante contractum peruenisse ad terminum, (v.g. in portum in quem illam assicuratur) non potest pretium exigere: quia obligatio quam in se suscipit, nullius est pretij. conditio enim sub qua se obligat (nempe si pereat ante quàm perueniat in portum) est omnino impossibilis; idque ipse certò nouit. Confirmatur, Quia nulli periculo possibili se exponit: atqui obligatio illa non est æstimabilis pretio, nisi ratione alicuius periculi possibili; ergo, quo fit, ut in hoc casu contractus sit nullus, tum quia venditur res nullius pretij & æstimationis; tum quia dolus dat causam contractui. vnde vterius sequitur, assicuratorem teneri non solum ad restitutionem pretij quod accepit, sed etiam ad expensas contractus & damna secuta. si tamen nesciret certò illa esse in termino, posset exigere, quanti periculum, cui se exponit, æstimatur. quò enim periculum putatur esse maius, eò plus potest exigere; quò minus, eò potest minus petere, etiam si in re nullum periculum subsit: nam periculum censetur tale, quale bona fide æstimatur.

Sequitur Secundò, Si mercator, cui rem suam cupit